

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΙΑ'. Βαδίζοντας κοντά στο άρμα ο Λεοντίδης, όσο περισσότερο κίτταζε την όμοια γυναίκα που υπεδέυτο τον ρόλο της θεάς, τόσο πιο πολύ εύρισκε ότι τα χαρακτηριστικά της του ήσαν γνώριμα. Τέλος, σε κάποια στιγμή, κατόρθωσε να πλησιάσει πολύ κοντά στο άρμα, κίτταξε καλά την γυναίκα εκείνη και ψιθύρισε :

—Δεν υπάρχει αμφιβολία. Αυτή είναι η Λαΐς!...

‘Αλλά κι’ η Λαΐς, με την αγωνία που τη συνείχε απ’ τις φοβέρες του τρομερού ‘Γεροφάντη, κίτταζε’ εδω κι’ εκεί μέσα στο πλήθος για να βρη καμιά γνώριμη φρονογνομία. Φοβάται μήπως ο ‘Γεροφάντης την κλείσει για πάντα στο άντρο του στην ‘Ελευσίνα. Ήθελε λοιπόν να την αναγνωρίσουν μερικοί γνώριμοί της, ώστε να την αναζητήσουν μετά τη γιορτή.

Καθώς κίτταζε δεξιά κι’ αριστερά, είδε το Λεοντίδη, τον αναγνώρισε και του χαμογέλασε.

Είχε σωθεί!...

‘Απ’ τη στιγμή αυτή, ιδιαιφερόντας για τον ψιθύρο του θαυμασμού που άμισε το πλήθος στο περασμά της και για τη μεγαλοπρεπή ποιητή, η Λαΐς δεν εφρόντιζε για τίποτ’ άλλο, παρά μόνο πως δάδιε στο Λεοντίδη να καταλάβη, ότι βρισκόταν σε θέση τραγική.

Με την ιστορική λοιπόν δύναμη που είχε, έδωσε στο πρόσωπό της άφορ σκεπτικό και άνισυχο και μιὰ έκφραση βαθιάς μελαγχολίας.

‘Ο Λεοντίδης τὰ είδε δια αυτά και άποψίασθηκε, ότι η Λαΐς είχε κάποια άφορη άπονοχορίας. Κάτι της συνέβαινε. Κάποιος κίνδυνος την άπειλούσε...

‘Ο Λεοντίδης άνηκούσθη. Κι’ απ’ τη στιγμή αυτή άρχισε να βαδίζει πλάι στο άρμα, με το βλέμμα καρφωμένο στη Λαΐδα...

Κιτταζόντουσαν έτσι διαρκώς, έγνεφαν ο ένας στον άλλο, είχαν άρχισει να συννενοούνται.

‘Η μοίρα βοηθούσε την όμοια έταίρα στην δραματική αυτή περιπέτεια της ζωής της.

Τη στιγμή τέλους που η ποιητή έφτανε στα πρόθυρα της ‘Ελευσίνας, έσπασε μιὰ ρόδα του άρματος και η Λαΐς έπεσε κάτω και πληγώθηκε στο ένα της μπράτσο. Γρήγορος σαν άστραπή τότε, ο Λεοντίδης βρέθηκε δίπλα της. Κι’ όταν οι ιερείς της συνόδου θέλησαν να τον παραμώρουν, τους είπε :

—‘Αφήστε με ήσυχο να προσφέρω την ιατρική βοήθεια στην πληγωμένη αυτή γυναίκα.

Τόν άφησαν έτσι άνενοχλητο να κάνει τη δουλειά του. Κι’ ο Λεοντίδης με την πείρα που είχε άποκτήσει για τις πληγές στα πεδία των μαχών, έσχισε μερική κομμάτια απ’ τον χιτώνα του, ακούπισε το άρμα κι’ έδωσε την πληγή της Λαΐδος. ‘Εκτός αυτού όμως, κι’ αν και τον τριγύριζαν πολλοί ιερείς του ναού της Δήμητρας, κατόρθωσε να ψιθυρίσει στη Λαΐδα :

—Τί σάς συμβαίνει; Μιλήστε μου γρήγορα.

—Σώσε με! Άποκρίθηκε σιγά η Λαΐς. Για τους θεούς, φρόντισε μετά την τελετή, να μ’ άποσπάσεις απ’ τα χέρια των ιερέων, γιατί είμαι χαμένη.

Το δυστύχημα που συνέβη κι’ ο τραυματισμός της Λαΐδος σχολιάστηκε με δεισιδαίμονα φόβο από το πλήθος κι’ έθεωρήθη ως κακό οίονός, ως προάγγελος κάποιας μεγάλης δυστυχίας, που θάεπτε πάνω στο λαό των ‘Αθηνών.

‘Ο Λεοντίδης στο μεταξύ αυτό, ενώ διάφθινε τη βλάβη του άρματος, άκολούθουμενος από έναν πιστό κι’ άφοσιωμένο δοῦλο που είχε μαζί του, έτρεξε ως την άκροθαλασσιά της ‘Ελευσίνας, βρήκε έναν ψαρά και του πρόσφερε ένα μεγάλο ποσόν για να τον περιμένη στη νύχτα στο μέρος εκείνο και να τον μεταφέρει με τη βάρκα του στον ισθμό της Κορίνθου.

‘Ο ψαράς δέχτηκε πρόθυμα και τότε ο στρατηγός Ξαναγύρισε κοντά στη Λαΐδα.

Σε λίγο διορθώθηκε η βλάβη του άρματος κι’ η ποιητή συνέχισε το δρόμο της. ‘Όταν έφτασαν στα προάστια του ναού της Δήμητρας, κατέβασαν τη Λαΐδα απ’ το άρμα και την μετέφεραν μ’ έξαιρετική ποιητή μπροστά στο μεγάλο βωμό της θεάς, όπου δέχτηκε το προσκύνημα και τὰ δώρα του πλήθους προς τον ναό.

Δεν άργησε τέλος να νικώσει. Το πλήθος άρχισε ν’ άποσφραταί.

Οι άνθρωποι του ‘Γεροφάντη παρέλαβαν τότε τη Λαΐδα και την ώδηγησαν στο πολυτελές διαμέρισμα, στο οποίο είχε μείνει και τις πέντε προηγούμενες ημέρες. Τη φορά όμως αυτή δεν βρισκόταν ο λουδιναχί στο έλεος του ‘Γεροφάντη.

‘Όλο το απόγευμα έβλεπε απέναντί της, σε μιὰ γωνία του ναού, τον Λεοντίδη μαζί με τον πιστό του σκλάβο. Και την ώρα που τελείωσε ή τελετή κι’ ετοιμαζόντουσαν να την πάρουν απ’ το ναό για να την πάνε στο διαμέρισμά της, είπε ότι της πουνούσε υπερβολικά ή πληγή της. Τότε Ξαναπαρουσιάστηκε ο Λεοντίδης, μ’ ένα κιβώτιο γεμάτο φάρμακα, που το είχε φορτωμένο στον ύπρησή του, για να της προσφέρει την ιατρική του βοήθεια.

Οι ιερείς θέλησαν να τον διώξουν, λέγοντας ότι θα καλούσανε το γιατρό που βρισκότανε μονίμως στην ύπρησία τους. ‘Η Λαΐς όμως άντιτάχθηκε.

—Δεν θέλω κανέναν άλλο γιατρό, είπε. ‘Ο ‘Ασκληπιάδης αυτός μου προσκοιτήθηκε την πληγή το πρωί όταν χιτώνηρα και μ’ έκανε να πάγω να πονώ για πολλήν ώρα. Γιατί ν’ άφήσω το γιατρό που ξέρει πειά την πληγή μου και μοίκανε καλό, για να πάρω έναν άλλο.

Θέλοντας και μη, ο ‘Γεροφάντης κι’ οι άνθρωποι του αναγκαστήκανε να υποχωρήσουν κι’ άφησαν τον Λεοντίδη με το δοῦλο του ν’ άνοχούν μαζί με τη Λαΐδα στο διαμέρισμά της. ‘Μάλιστα, έβαλαν στην πόρτα έμπιστους ανθρώπους των ν’ φρουρούνη.

‘Ο Λεοντίδης προσκοιτήθηκε, ότι χρειάστηκε πολλήν ώρα για να περιποιηθί την πληγή της Λαΐδος. ‘Επ’ άλλους νύχτους για καλά κι’ άπλόηθηκε ή νυκτερινή γαλήνη σ’ όλη την ‘Ελευσίνα. ‘Όλοι είχαν κοιμηθεί, εκτός απ’ τους ανθρώπους του ‘Γεροφάντη που φρουρούσαν έξω απ’ την πόρτα της Λαΐδος. Τότε ο Λεοντίδης είπε στη Λαΐδα ψιθυριστά :

—‘Ελα γρήγορα, Λαΐς! Πέταξε τὰ φορέματα της θεάς και φόρεσε τον μανθία του σκλάβου μου. Σκέπασε καλά το κεφάλι σου. ‘Ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος είναι φίλος μου, παρά δούλος μου, κι’ ο οποίος μου στάθηκε πιστός στη ζωή και στο θάνατο, είναι πρόθυμος να προσφέρει, εν άνέγκη, κι’ αυτή τη ζωή του για να σωθής. Θά φορέσει αυτός τὰ ρούχα της θεάς και θά μείνη στη θέση σου, πλαγισμένος στο κρεβάτι σου, ενώ εγώ θα σὺ θά φύγωμε. Οι φρουροί δεν θά μὰς έμποδίσουν. Θά σε περάσουν για το δοῦλο μου. Φεύγοντας, θά τους πω ότι ή Λαΐς, έπειτ’ απ’ το πλύσιμο και το δέσιμο της πληγής της, άποκοιμήθηκε κι’ ότι καλά θά κάνουν να την άρθουν ήσυχη ως το πρωί που θά Ξαναρθω να την ιδω. ‘Αν ο δούλος μου κατορθώσει να γλιτώσει απ’ τη μανία του ‘Γεροφάντη, ξέρει που θάρθω να μὲ βοηθί.

‘Η Λαΐς άκολούθησε γρήγορα—γρήγορα τις οδηγίες του Λεοντίδη. ‘Εβγάλε τη στολή της θεάς, την οποία φόρεσε ο δούλος, τυλίχτηκε με τον μανθία του κι’ άρου άποχαρέτησε μ’ εὐγνωμοσύνη τον άνθρωπο που δέχτηκε για χάρι της ν’ άντιμετώπιση τη μανία του ‘Γεροφάντη. βγήκε έξω απ’ το δωμάτιο μαζί με το στρατηγό της ‘Αιτωρκίας.

Οι φρουροί, άνέπιστοι, τους άφησαν έλευθέρους να φύγουν, άρου άκουσαν τις οδηγίες του Λεοντίδη. Γρήγορα—γρήγορα, οι δυο φρυάδες τράβηξαν για την άκρογαλιά, όπου βρήκανε τον ψαρά να τους περιμένη. Πήδησαν στη βάρκα του κι’ άνοιχτηκαν στο πέλαγος.

Την αυγή της άλλης ημέρας, ο ‘Γεροφάντης σημάθηκε νορίς και πήγε να μάθη τί γίνεται ή όμοια αιχμαλωτός του. Σίμωνα μ’ δσα τους είχε πει ο Λεοντίδης φεύγοντας, οι φρουροί τον έλιποσφύρησαν, ότι ή όμοια Ξένη κοιμάταν. Εὐχαριστημένος μηρνε τότε στο δωμάτιο της Λαΐδος. ‘Αλλ’ αντί της όμοιας γυναίκος που περιμένε να βρη Ξανακοιμένη στο πολυτελές κρεβάτι, αντίγρασε τον δοῦλο του Λεοντίδη να κοιμάται σε μιὰ γωνία ήσυχα—ήσυχα!...

‘Ανήσυχος ο ‘Γεροφάντης, γύρισε το άνοσιωμένο βλέμμα του παντού γύρω, αλλά δεν είδε τη Λαΐδα πουθενά. ‘Εξω φρενών τότε, άρπασε τον δοῦλο απ’ τὰ μαλλιά, τον κίτταξε άγρια και του φώναξε με μανία :

—Τί έγιναν ή Ξένη κι’ ο άφέντης σου, ο ‘Ασκληπιάδης;

‘Ο δούλος σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά κι’ άπάντησε :

—‘Όρκίζομαι στη θεά, ότι δεν Ξέρω τίποτε. ‘Απ’ την ώρα που μητάμει εδω μέσα, το βράδυ, ο σφέντης μου μούδωσε να πιω κάτι κι’ άμέσως άποκοιμήθηκα ως αυτή τη στιγμή. Πού εν’ ο άφέντης μου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η συνέχεια.

